

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Št. 11. Ljubljana, dné 1. novembra 1900. VIII. tečaj.

Tvoja mama so ti umrli . . .

(Priobčil *J. B. Boleslav.*)

Se sedaj Vas vidim in spominjam se še, kakor bi se zgodilo včeraj . . . Šest sveč je pojemalo ob Vaši krsti ter nekako skrivnostno obsevalo s črnim suknom obito ostenje. Mrtvaška tišina je vladala, in zdelo se je, kakor bi se Vaša duša obotavljala zapustiti nas same — nepreskrbljene.

Ah, da bi vedel takrat, kaj sem izgubil, zlata mama, kakor vem sedaj! — Ni se bilo čuditi moji otročji preprostosti, da sem bil vesel mnogobrojnih posetov in da sem se ponašal s tem, da se vršé radi matere . . . Da bi bil vedel, da se jih mati ne zavedajo, da je zaspalo njih zlato srce, da je oledenelo njih mehko naročje! — Mala sobica, ki sicer skoro ni zadostovala za borno hišno opravo, je morala biti sedaj dovolj obsežna — za oder z mrličem. Dopolnil sem četrto leto; prvi mrlič, ki sem ga videl za svoje mlade dobe, ste bili — Vi. In predstavljal sem si ta mrtvaški oder za

vse kaj drugega ... Zrl sem Vam v obraz, v Vaše zaprte oči, v svoji otročji domišljiji sem menil, da sanjate najslajši sen, in stopical sem na lahno, boječ se, da bi Vas ne vzbudil iz rajskega spanja ... Ah, da bi Vas mogel vzbuditi, imel bi Vas še in ljubil bi Vas, kakor sem Vas ljubil takrat.

Kako bi si mogel misliti, da me morejo zapustiti moja zlata mamā, da jih ne bom imel nikdar več. Opažal sem prijatelje in znance, da se jim je utrnila marsikatera solza, a jaz takrat nisem umel solzā. Obe sestri sta bili objokani ter zrl name z nekakim pomilovanjem, češ, blagor ti, ki ne veš, kaj se pravi izgubiti mater! In res, nisem vprašal, kdo mi bode v bodoče rezal kruha, kdo me priporočal angeljčku varihu, kdo mi pel uspavanko, kdo zame skrbel — čemu li, saj nisem vedel, da so — umrli.

Prišel je večer in moral sem iti spat. Popraševal sem, kje so mama, a izvedel le, da spé ... Molila je z menoj prvič starejša sestra. Čudno se mi je dozdevalo, črne slutnje so se mi porajale v mladi duši, in nič kaj rad nisem molil z njo. Dolgo nisem zaspal, a nazadnje me je spanec vendarle premagal ...

In tedaj ste prišli Vi, dobra moja mamica, s koščkom kruha, ter me s smehljajočim obrazom vzeli v svoje naročje. Popraševal sem vas, kje ste bili tako dolgo, ste li pozabili na svojega Jožka, ali niste vedeli, da je lačen, da bi rad kruha —, in odgovorili ste mi, da ste bili pri atku, da mi prinese konjička, ki ga bom lahko jahal, živega — ter me tako potolažili.

— Kje pa so naš atek?

— Tam v nebesih, kjer je tako lepo, kjer jedó angeljčki sladko potico, odkoder ti prinesó atek najbolj iskrega konjiča.

— Mama, jaz grem z Vami k atku; meni je tako dolgčas.

— Srček moj, sedaj še ne moreš k atku; če boš priden, te pokliče Bogec sam k sebi, in potem ostaneš lahko za vselej pri atku v nebesih; samo priden bodi!

Hotel sem nekaj odgovoriti, a nisem mogel. Čutil sem le, da so me mama objeli in poljubili. Potem jih nisem videl nič več ...

Solnce je bilo že precej visoko, ko pride sestra k meni. Napravi mi čez čelo molčé križ ter me obleče. Zopet sem prašal po mami. A odgovorila mi ni; obrnila se je v kot ter zaihtela.

* * *

Osodepolni trenutek je prišel. Ljudje so se začeli shajati v veži in na cesti. Pred vsem so opažali mene, a jaz nisem umel njih pogledov. Prišli so tudi možje, trdih in resnih obraznih potez, črno oblečeni; prinesli so nosilnico. Dobil sem od sestre nov klobuček s črnim ovitkom, ki sem ga začudeno ogledoval.

Kaj pomeni vse to?

Vzela me je v naročje ter pristopila k mami, ki so ležali nepremično v črni krsti. Poljubila me je, ter dēla z jokajočim glasom:

„Jožko, moj zlatek, tvoja mama so umrli.“ — Zajokal sem na glas, a največ le zato, ker je jokala ona . . . Kaj se je godilo pozneje, ne vem več.

* * *

In ako se Vas spomnim sedaj, nenadomestljiva mati, ko Vas že davno krije hladna ruša, mi dē neki notranji glas, ki ga pa sedaj razumem bolje, kakor nekdanj:

„Tvoja mama so ti umrli . . .“

Ko je sadje zorelo . . .

(Črtica. — Zapisal F. Ks. Steršaj.)

Ko je sadje zorelo . . .
No, kaj je bilo takrat? — Nič. Ivanov Slavko je bil takrat prvič tepen. Zakaj — seveda ne bodete težko uganili, ko veste, da je sadje zorelo. I, seveda! Doma niso Ivanovi imeli nič vrta, torej tudi sadnega drevja ne. Lahko bi ga sicer imeli, a oče Ivan so imeli druge skrbi, prodajalnico in gostilno. To niso male skrbi! — In tedaj je bilo, ko je bil Slavko prvič tepen.

I.

„Slavko! Slavko! Kam te nese? Doma mi ostani!“ so kričali Slavkova mamica za malim sinkom, ki jo je kaj urno brisal po stezici nizdolu.

A Slavko? — Ta seveda ni slišal, ali pa ni hotel slišati. Ubiral jo je, da ga je mali „Parizelj“ komaj dohajal. A Slavku se je mudilo. Kam? — To je vedel le on in Cavsov Franek.

Uganili tudi vi ne bodete težko, ko veste, da je sadje zorelo.

I, no, na jabolka je šel! — Pa saj niso imeli doma vrta!

To je ravno! Doma sicer niso imeli nič hrušek, češpelj, jabolk, imeli so jih pa pri Cavsovih. In kakšne! Kar sline je moral Slavko požreti, ko se je spomnil rmenih, slastnih, debelih jabolk tam na Cavsovem vrtu. Že davno si jih je zaželel: še takrat ko so bila zelena. In danes se jih bo nabral. Cavsov Franek ga je skrivaj

povabil, naj pride k njim na vrt. Očeta in matere Cavsove ni bilo doma. Otavo so pospravljali v Planinskem logu. Pred večerom jih gotovo ne bode domov. Tako se je ponudila obema lepa prilika, najesti se davno zaželenih jabolk.

In to priliko sta porabila. Ves zasopljien je pri-dirjal Slavko pred Cavsovo hišo. Kokoši, ki so ravno zobale pičo, so se prestrašene razletele po dvorišču.

Mrak se je delal. Nad drevjem in nad hišami se je tvorila fina, tanka, prozorna mrežica, ki je polagoma objemala okolico v svoj naročaj.

Listje in drevje je mirovalo . . . niti gibljeja! Le visoke topole so polagoma trepetale v svežem, zdravem mraku. Tu in tam je začivkala drobna ptička tihotno, umirajoče, zaspano . . .

„Franek! Franek!“ je zaklical Slavko.

„Ka-a-aj?“ oglasil se je ta iz skednja.

„Kje pa si?“

„Poišči me!“

Slavko se je po prstih bližal skednju. Niti pesek ni zaškripal pod njegovimi nogami. Počasi, previdno je odprl vrata. „Parizelj“ je smuknil skozi vrata. Slavko za njim. Na drugem koncu skednja je bil naložen velik kup slame. Tu sem se je zagnal Parizelj in pričel bevskati. Slavko je le žedel.

Počasi se je prikazala drobna glavica iz slame, a zopet bliskovito izginila.

„Aha — sedaj sem te pa videl — sedaj sem te pa videl“, hitel je Slavko pevaje kričati.

„Nisi me ne! Nisi me ne!“ Odgovarjal je Franek, ko je lezel iz slame.

„Pa sem te! Kdo pa drugi, če ne jaz?“

„Parizelj!“

„Kako to?“ delal se je Slavko nevednega.

„Ko je začel Parizelj lajati, sem mislil, da je sam, pa sem pokukal samo nekoliko.“

„Samo toliko, da sem te videl, kaj ne?“

„No, pa si me, saj ni nič zato.“

„O, seveda ni! Kaj pa, da je!“

„Zakaj?“

„Zato!“

„Beži, beži, šema.“

„Če sem jaz šema, si ti: cavsa-kavsa“

„Šema — šema.“

„Cavsa — kavsa.“

„Tiho bodi, šema!“

„Tebi naj bom tiho? — Cavsa — kavsa — cavsa — ojejej — u-u-u“ je zatulil Slavko in se prijel za čelo. Franek je bil jezen in v svoji jezi je porinil malo krepelce proti Slavku. Ko je videl, da ga je nehoté zadel, se je ustrašil. Srce mu je upadlo in zbežal je v hišo. Slavko pa je jokaje stopical domov. Debele, svitle solzice so mu lezle po rdečem licu. Z desnico si je tiščal čelo. Pogledal je roko, če je kaj krvava. — Nič. Hvala Bogu, da le črev ni.

„Mama — mama — mama!“ je klical v joku, ko je prišel domov.

„Kaj pa je, da tako jokaš?“ so ga vprašali mati sočutno.

Cav -- sov, u-u-u — Francek — u-u — mi je — u-u-u —“

„No, kaj je ž njim?“

„Mi je po-rinil po-poleno — u-u — na čelo.“

„Prav je storil! Kaj pa hodiš tje? Saj sem ti rekla, da doma ostani. Čemu me nisi ubogal? Kaj? Kdo sem jaz? A nisem tvoja mati? Da me boš drugič ubogal — ná tu še nekaj“, in padalo je. — Da ni padalo samo po hlačah, je pričal glasen jok Slavkov.

„Mama! — Saj bom ubogal“ — je obetal Slavko oni večer. In držal se je te obljube.

* * *

„Slavko, popoldne pridi k nam jabolka pobirat!“ s temi besedami so povabili oče Cavsa čez pet dni po onem dogodku Slavka, ki je prišel ravno v prodajalnico.

Hipno sta zažareli Slavku očesci, a takoj v drugem trenutku se mu je zresnil obraz in nekam žalostno je rekel: „Ne smem.“

„Zakaj pa ne?“

„Mama mi ne pusté.“

„Danes te bodo prav gotovo pustili. Grem sam k njim.“

Čez nekaj trenutkov so prišli oče Cavsa nazaj in rekli: „Le pridi popoldne in nič se ne boj.“

No in Slavko je šel. S Franckom sta se takoj sprijaznila. Pozneje je Franek povedal — bolj na tiho seveda — da jih je tudi on čutil danes od očeta. To je pa ostalo le med njima. O tem nista vedeli niti Bajtova Cilka in Francka, niti Opekov Jožek, ki so prišli tudi pomagat jabolka pobirat.

Veselje je bilo na vrhuncu, ko so oče Cavsa prijeli za jablano in potresli. Jabolka so se usula prav kakor toča. Franica je nastavila predpasnik, Jože je stegnil roko, da bi ujel padajoče jabolko. „Parizelj“, Francek in Slavko pa so se zapodili vsi trije na eno in se trgali zanje ...

„Ta je moj! — Ta je moj, — ojej, kako mi je palo na glavo!“ in enaki vsikliki so se čuli ...

Ko so otroci odhajali domov, dali so jih Cavsov oče vsacemu košarico za plačilo ...

No, tako je bilo takrat, ko je sadje zorelo.
Ste čuli?

Ob grobu.

Tu spavaj sladko, bratec moj
Tu notri v hladni jami!
Saj z venci ti nastlana je,
In zemljica zrahljana je,
Kar cvetja smrt pobrala je,
Vse v grob nazaj ti dala je,
Ni strl ti ga sovražni svet,
Ni bil ti s silo iz srca vzet,
Sladko pokojno milo —
Z njim legel si v gomilo!
In zdaj — ljubó pod cvetom cvet —
Tu vživaš srečo mladih let!
In nad tebo,
Sveto nebó,
Odpíra vrata zlata —
In angeljčki
Nizdoli zró
Na angeljčka — na brata ...!
Le spavaj sladko, bratec moj
Tu notri v hladni jami.

Milka Posavska.

Šopek Marijinih čednostij.

XI. Stanovitnost.

nez Timur-Tamerlan je v svoji mladosti sklenil priboriti si veliko kraljestvo. Zbral je okolo sebe lepo število mladih junakov in je napadel kralja, ki si je po krivici osvojil državo, do katere je imel on pravico. Precej v prvi bitki pa je bil premagan, njegove čete so bile razkropljene in sam se je moral skriti v nekem razpadlem poslopju, da ga niso sovražniki ujeli. V tej samoti se ga je lotila malosrčnost in sklenil je vojskovanje popolnoma pustiti in doma mirno živeti. Tedaj zapazi, kako nese neka mravlja po zidu zrnce, ki je bilo večje kot ona. Pa preden prileze mravlja s svojim bremenom do vrha zidú, pade nazaj na tla. Nekaj časa leži kakor mrtva. Kmalu pa zopet zgrabi zrnce in je nese po zidu, kakor poprej. Ker je pa ravno pod vrhom štrlel iz zida nek kamen, pade mravlja zopet na tla. To se je ponovilo devetinšestdesetkrat. Pa tudi sedemdesetič mravlja poskusi svojo srečo in pride z bremenom na vrh zida. Ko knez to vidi, reče: „In jaz sem hotel pri prvem poskusu izgubiti pogum!“ Zbral je zopet svoje vojake in v nekaterih letih si je osvojil veliko državo.

Mravlja je naučila mladega kneza stanovitnosti, ki je potrebna za izvršitev vsakega dela. Stanovitnost je pa še zlasti potrebna za izvrševanje dobrih in bogoljubnih del, ker Bog ne bo poplačal dobrih del onemu, ki jih je začel, ampak onemu, ki jih je stanovitno izvrševal. Koliko jih je dobro začelo, pa slabo končalo! *Savla* je Bog izbral za prvega kralja svojemu izvoljenemu ljudstvu; bil je tedaj dober in čednosten. Toda prevzel se je in se udal napuhu; to je bilo začetek njegovega žalostnega življenja in še bolj žalostne smrti. Koliko dobrega bi bil lahko storil, ko bi bil ostal stanoviten!

Stanovitnost se razvija iz krščanske srčnosti. Kdor je srčen, izvršuje dobro kljub vsem težavam in rajše

Sv. Kazimir.

(Prim. „Zgledi bogoljubnih otrok“, III. 108).

vse pretrpi, kakor bi grešil. Kdor trajno tako dela, on ima stanovitnost in popolno zaupljivo lahko pričakuje svojega plačila.

Lepšega zgleda stanovitnosti pa ne poznam, kot je Marija. Kakor v drugih čednostih prekosi apostole, mučenike, sploh vse svetnike, tako tudi v stanovitnosti. Noben angelj, noben svetnik ni prejel toliko milostij od Boga, kot Marija, in z vsemi temi je ona zvesto sodelovala. Ko bi le v eni čednosti ne bila vedno stanovitna, bi ne mogla biti kraljica vseh svetnikov.

Vse svoje življenje je uravnala po zgledu Jezusa samega. Naš božji Zveličar nam ni pokazal samo ob eni ali drugi priliki svojih nebeških čednostij, ampak preživel je človeško življenje do popolne moške dobe. Tako je njegovo življenje tudi vzvišen vzor stanovitnosti. Vse hudo, kar je prestal božji Zveličar, je Marija ob enem ž njim trpela. Zaničevanje, zasramovanje, pa tudi lakoto, žejo, utrujenost, vse to je tudi Marija občutila. In vendar, ko je Sin božji rekel na križu: „Dopolnjeno je“, Marijinega trpljenja še ni bilo konec; morala je še mnogo bridkega prestati na zemlji. Pa kako potrpežljivo je prenašala vse to! To je junaška stanovitnost. Kakor v prenašanju trpljenja, pa se odlikuje Marija v stanovitnem izvrševanju vseh lepih čednostij.

Ljubi otrok, gotovo tudi ti želiš ostati stanovit in v dobrem. Rabi za to tudi potrebne pripomočke. Sveti Avguštín pravi, da stanovitnost doseže vsak, kdor zanjo ponižno prosi in se je skaže vrednega. Najpoprej je treba goreče moliti za stanovitnost. Ko sta *sv. Pavel* in *Sila* v Filipah na Macedonskem bila bičana in potem vržena v ječo, sta molila in vsi, ki so bili v ječi, so ju slišali. Molitev ju je ohranila stanovitna. Vrednega se pa milosti stanovitnosti tisti skaže, ki z milostmi sodeluje, kdor zvesto izpolnjuje božje in cerkvene zapovedi in izvršuje natančno svoje stanovske dolžnosti. Da boš pa mogel vse to storiti, pa se priporočaj njej, ki je najlepši zgled stanovitnosti, Mariji. Sveti Jožef Kupertinski je vprašal nebeško Mater: „Kako bom rešil svojo dušo?“ in ona mu je odgovorila: „Če zvest ostaneš v moji ljubezni do smrti.“ Glej, ljubi otrok, to velja tudi tebi.

A. Stroj.

Tudi jaz pojdem k mamici.

(Spisal *Selko.*)

Ivko je ležal bolan. Prehladil se je bil. Oče in bratci so upali, da bo ozdravel kmalu. A ni mu hotelo odleči — bolezen se je shujšala.

Prišla je jesen in ž njo oni dan, ko obiskujemo svoje — ki nam spé v hladnem grobu.

Tudi Ivko bi bil šel zelo rad k svoji mamici. — Saj ga je imela tako rada, vedno ga je poljubljala, vedno ga božala . . . in ko so jo odnesli, je tako jokal — tako bridko jokal.

In lani ji je nesel na grob venec cvetlic — in svečice ji je prižigal. — —

In letos je vedno govoril:

„Oče, tudi jaz pojdem k mamici — jelite da?“

Vedno bliže je prihajal vseh mrtvih dan. A Ivko je bil vedno slabši.

„Oče, pa če ne bom mogel iti k mamici?“ je vprašal žalosten. Da bi ga potolažili, odgovorili so mu oče:

„Šel boš, šel tudi ti, Ivko. In še lepši venec jim boš nesel, kakor lani, in prižgal še več lučic.“

In vesel je ponovil:

„Tudi jaz bom šel k mamici.“

A zdravnik je zmajeval z glavo . . . In neko jutro je zapel visoko gori v zvoniku mali zvonček in naznanil: Ivka ni več. Jokal je oče, jokali so bratci, saj je bil Ivko tako priden, tako ljubezniv . . .

Tam poleg mamice so mu skopali jamico in Ivko je bil pri svoji tolikanj ljubeznjivi materi . . .

Prišel je dan vseh mrtvih. Oče in bratci sò šli k mamici in k Ivku. Nesli so vence in prižgali obilno svečic. Toda tudi Ivko je bil pri mamici tam gori v zlatih nebesih. Tako lepe vence ji je nosil — in ona ga je poljubljala — božala, kakor nekdanj . . . In doli sta gledala, kjer so oče in drugi bratci in sestrica molili na njenih grebovih. Vesela sta jih bila in prosila sta Boga, naj bi prišli kmalu vsi, prav vsi k njima.

Ko so povedali oče mali Mimici:

„Glej, v tej gomili so mamica, v tej Ivko,“ je odgovorila:

„Torej je vendar Ivko bliže mamice, kakor mi.“

Sestrino pismo.

(Priobčil *Fr. Zdravko.*)

Dragi bratec!

Ni še dolgo, odkar sva se ločila, vendar bi že rada spregovorila v duhu par besed s teboj. Odkar si odšel zopet v šolo, zdi se mi vse nekako zapuščeno in žalostno doma. Prej si mi vedno delal družčino in mi kaj zanimivega pripovedoval. Odkoder si prišel, pripovedoval si, kaj si videl in s kom govoril. Sedaj pa te ni! Toda tolažim se, da bodo kmalu zopet nastopile počitnice in tedaj bode zopet prav veselo.

Naj ti ob kratkem povem, kako je še kaj doma. Dan potem, ko si ti odšel, prišli so k nam gospod kapelan biro pobirat. Dali so nam vsem lepih podobic. Posebno lepe so dali še meni, Rozalki, Franci in Rezi. Rekli so, da za Kristusove neveste imajo še posebne podobice. Da so nas zato tako nazvali, ker smo zapisane v Marijino družbo, ti je gotovo znano.

Zdravi smo doma vsi. Hvala Bogu! Pri delu nas zelo ovira huda suša. Veš, ob počitnicah pa sva brala v „Vrtecu“ pesem, ki se pričenja nekako tako-le:

„Ne siplji dežek na polje,
Na dozorelo klasje . . .“

O da bi sedaj hotel sipati hladni dežek na razpokano zemljo, da bi lahko sejali ozimno žito. Do sedaj ga še nismo vsejali nič.

Danes spravljamo in tresemo sadje, ki ga je, kakor veš, letos prav veliko pri nas. Dostikrat si mislim, ko vidim pred seboj cele kupe jabolk, kako bi morda ti rad katero snedel, če bi je imel. Če te pride kdo kaj obiskat, jih bode že nekoliko prinesel.

Naj ti še povem, kakšna nesreča bi me bila zadnjič enkrat kmalu doletela. Bil je zelo gorak dan. Ko smo odjužinali, vzamem posodo in grem v Dola pobirat hruške. Ker se mi je mudilo, sem se zelo podvzivala in stekla po stezici, ki vodi v omenjeni kraj. Kar začutim pod ного nekaj hladnega in mehkega. Prestrašena skočim naprej — in o groza — velik gad je smuknil v grmovje . . . Mraz me je spreletel. Vsa sem se tresla. Hitro pogledam v ного, če bi me bil morda kje pičil, kar bi v silnem strahu še začutila ne bila. K sreči se mi ni zgodilo nič hudega. Sama se čudim, kako je to mogoče, ker je bila nevarnost tako velika. Dobro se spominjam, kako sem stopila na nekaj mehkega, mislila sem, da je kaka žaba. Edino angelj varuh me je obvaroval nesreče!

To pismo ti pišem zvečer po večerji, ker po dnevu skoraj nimam časa, ker je veliko dela. Trudna sem že in zaspanec me premaguje, zato oprostí, da neham. Vsi domači te srčno pozdravimo, zlasti še mama in oče. Le pridno se uči in greha se varuj!

Prosim odpiši kmalu

Z Bogom!

~~svijaj~~

Joga shtu

Ančiki

Na grobéh.

Le klanjaj vrba žalostinka,
Le klanjaj se na tihi grob . . .
Če najti ni na njem spominka
Ti diči groba . . prazen rob!

Le cvétite cvetice drobne
Dehtečí šopek . . lesketaj —
In lepo sem na vence grobne
Razlivaj luči se sijaj!

A vam, ki spavate v Gospodí
Pod tího rušo v teh grobéh
Luč večno vam jasnejša bodi . .
Tam gor ob cvetju božjih leh . .

Posavska.

Pesmi za šolsko mašo.¹⁾

a). Mašne.

V.

Andante.

Schubiger.

10. *p* Po povzdíg. O an-gelj-ci hi - ti - te *f* In

pri-di-te z ne - bes! *p* Ne - beški kruh mo-

f li - te, Ni kruh več, Bog je *p* res. Po-

¹⁾ Prim. l. 1898., str. 127.

f

ču-tkom je te - le - sa, Sam Je - zus tu - kaj

f *p*

skrit, Naj va - bi nas v ne - be - sa, Ga

pri-de - mo ča - stit.

Zavist in lakomnost.

Dva dečka sta našla gnezdo z jajci in kokošjo. Jeden vzame jajca, drugi kokoš. Sedaj pa zahteva oni, ki je imel kokoš, tudi še jajca od svojega tovariša; oni pa, ki je imel jajca, je hotel imeti tudi še kokoš. Radi tega se vname mej njima hud prepir in pretep, ob katerem se jajca pobijejo, kokoš pa uide. Tako nista imela oba nič — v pravično kazen za nevoščljivost in lakomnost.

Kratkočasnici.

1. Zakaj noče iti Peterček v Ameriko. Učitelj vpraša Peterčka: „Ali pojdeš tudi ti v Ameriko?“ — Peterček: „Oče pa brat že pojdeta v Ameriko, jaz pa ne maram iti.“ — „Zakaj pa ne, Peterček?“ — „Ne grem, ne! Ljudje govorijo vse okrog, da je v Ameriki takrat, kadar pri nas zvoní poldne, šele polnoči; pa bi moral še enkrat tako dolgo čakati kosila.“ „Internus.“

2. Dva kmeta sta se kregala. Prvi reče jezno: „Ti si tako neumen kot tri leta staro tele.“ — „O“, zavrne ga drugi, „tri leta staro tele je že pri nas pameten vol.“

Fr.

Rebus.

(Priobčil „Internus.“)

K a

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Rešitev rebusa v 9. številki:

Petak je denar.

Prav so rešili: Kogovšek Jakob v Dravljah; Žitko Leopold, dijak v Ljubljani; Schelligo Irma, učenka V. razreda pri Sv. Jederti nad Laškim; Burger Jožef, dijak mešč. šole v Krškem; Confidenti Betika, Gregorič Berta; Hrušovar Mar., učenka IV. razr. pri št. šolskih sestrah v Celju; Brenčič Radovan, Evhartič Mirko, Veltavski Bernard, učenci v Celju.